

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

της 31ης Ιουλίου 2020*

«Προσφυγή ακυρώσεως και αγωγή αποζημιώσεως – Υπαλληλική υπόθεση – Συμβασιούχοι υπάλληλοι – Άρνηση προσλήψεως λόγω ανικανότητας προς άσκηση των καθηκόντων – Προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής – Χαρακτήρας δημοσίας τάξεως – Εκπρόθεσμο – Υπολογισμός προθεσμίας – Προσδιορισμός της ημερομηνίας από την οποία ο ενδιαφερόμενος μπορούσε να λάβει γνώση του περιεχομένου της αποφάσεως – Προδήλως απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-272/19,

ΤΟ, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον **É. Voigelot**, δικηγόρο,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), εκπροσωπούμενης από τους **S. Marquardt** και **R. Spac**,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, με αίτημα, αφενός, την ακύρωση, πρώτον, της αποφάσεως της ΕΥΕΔ της 15ης Ιουνίου 2018, με την οποία η προσφεύγουσα-ενάγουσα ενημερώθηκε ότι δεν πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις πρόσληψης που προβλέπει το άρθρο 82 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι δεν μπορούσε να προσληφθεί ως συμβασιούχος υπάλληλος στην ΕΥΕΔ, και, δεύτερον, της από 14 Ιανουαρίου 2019 αποφάσεως της ίδιας αρχής περί απορρίψεως της από 14 Σεπτεμβρίου 2018 διοικητικής ένστασής της, και, αφετέρου, την αποκατάσταση της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους **J. Svaningsen**, πρόεδρο, **R. Barents**, **C. Mac Eochaidh**, **T. Rynnä** (εισηγήτρια) και **J. Laitenberger**, δικαστές,

γραμματέας: **E. Coulon**

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Με απόφαση της 15ης Ιουνίου 2018, η αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων πρόσληψης αρχή (στο εξής: ΑΣΣΠΑ) της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) ενημέρωσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα [στο εξής: προσφεύγουσα], υποψήφια για θέση συμβασιούχου υπαλλήλου στην ΕΥΕΔ, ότι δεν πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις προσλήψεως που προβλέπει το άρθρο 82 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ) και ότι δεν μπορούσε να προσληφθεί ως συμβασιούχος υπάλληλος. Στις 15 Ιουνίου 2018, η ΕΥΕΔ απέστειλε την απόφαση αυτή στην προσωπική διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της προσφεύγουσας.
- 2 Στις 14 Σεπτεμβρίου 2018 η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), διοικητική ένσταση κατά της εν λόγω αποφάσεως. Η εν λόγω διοικητική ένσταση υπεβλήθη ηλεκτρονικά, από την επαγγελματική διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του δικηγόρου της προσφεύγουσας, με κοινοποίηση αντιγράφου στην προσωπική διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της προσφεύγουσας.
- 3 Με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2019, η ΕΥΕΔ απέρριψε τη διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας. Η ΕΥΕΔ απέστειλε την εν λόγω απόφαση στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της, αρχικά μέσω του λογισμικού Ares, ενός συστήματος διαχείρισης εγγράφων που παρέχει τη δυνατότητα αποστολής ηλεκτρονικού μηνύματος σε αποδέκτες που δεν είναι μέλη του προσωπικού της ΕΥΕΔ, στις 14 Ιανουαρίου 2019, στις 17:46, και κατόπιν, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, την ίδια ημέρα στις 17:52 και στις 18:05.
- 4 Στις 15 Ιανουαρίου 2019, στις 8:40, η προσφεύγουσα απέστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα στον δικηγόρο της σχετικά με την απόφαση από την ίδια διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου την οποία είχε χρησιμοποιήσει η ΕΥΕΔ για την αποστολή της εν λόγω αποφάσεως και της αποφάσεως της 15ης Ιουνίου 2018.
- 5 Η ΕΥΕΔ ζήτησε επανειλημμένως από την προσφεύγουσα, με ηλεκτρονικά μηνύματα, να επιβεβαιώσει την παραλαβή της εν λόγω αποφάσεως, στις 14 Ιανουαρίου 2019 στις 17:52 και στις 18:05 και εν συνεχεία στις 22 Ιανουαρίου 2019. Δεν έλαβε απάντηση στα ηλεκτρονικά αυτά μηνύματα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 2019, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή].
- 7 Στις 16 Σεπτεμβρίου 2019, η ΕΥΕΔ κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.
- 8 Με απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 2019, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέα εισηγήτρια δικαστή, μέλος του όγδοου τμήματος.
- 9 Στις 5 Νοεμβρίου 2019, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα απαντήσεως.
- 10 Στις 24 Ιανουαρίου 2020, η ΕΥΕΔ κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

- 11 Στις 14 Φεβρουαρίου 2020, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα), κατόπιν προτάσεως της εισηγήτριας δικαστή και στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, έθεσε στους διαδίκους γραπτές ερωτήσεις και τους κάλεσε να απαντήσουν εγγράφως.
- 12 Στις 2 Μαρτίου 2020, οι διάδικοι κατέθεσαν τις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου.
- 13 Στις 21 Απριλίου 2020, κατόπιν προτάσεως του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.
- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 2020, η προσφεύγουσα ζήτησε τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης. Η ΕΥΕΔ δεν έλαβε θέση σχετικά με τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την απόφαση της 15ης Ιουνίου 2018 με την οποία η ΑΣΣΠΑ της ΕΥΕΔ την ενημέρωσε ότι δεν πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις προσλήψεως που προβλέπει το άρθρο 82 του ΚΛΠ και ότι δεν μπορούσε να προσληφθεί ως συμβασιούχος υπάλληλος στην ΕΥΕΔ·
 - να ακυρώσει την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2019 με την οποία η ίδια αρχή απέρριψε την υποβληθείσα στις 14 Σεπτεμβρίου 2018 διοικητική ένσταση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση)·
 - να υποχρεώσει την ΕΥΕΔ να της καταβάλει διάφορες αποζημιώσεις·
 - να καταδικάσει την ΕΥΕΔ στα δικαστικά έξοδα.
- 16 Η ΕΥΕΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 17 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η ΕΥΕΔ υποστηρίζει επιπλέον ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη επειδή ασκήθηκε εκπρόθεσμα.

Σκεπτικό

- 18 Κατά το άρθρο 126 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία. Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας, αποφασίζει να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, τούτο δε παρότι η προσφεύγουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης (πρβλ. διατάξεις της 24ης Σεπτεμβρίου 2008, Van Neyghem κατά Επιτροπής, T-105/08 P, EU:T:2008:402, σκέψη 21, και της 2ας Δεκεμβρίου 2010, Apostolon κατά Επιτροπής, T-73/10 P, EU:T:2010:495, σκέψη 11).
- 19 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, χωρίς να προβάλει ρητώς ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας, η ΕΥΕΔ υποστηρίζει για πρώτη φορά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019 και ότι η τρίμηνη προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, παρεκτεινόμενη

λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, άρχισε να τρέχει στις 14 Ιανουαρίου 2019 και έληξε στις 24 Απριλίου 2019. Συνεπώς, η προσφυγή, που ασκήθηκε στις 25 Απριλίου 2019, είναι, κατά την άποψή της, απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη.

- 20 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να ασκηθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών από την ημέρα κοινοποίησης της αποφάσεως επί της διοικητικής ένστασης. Επιπλέον, κατά το άρθρο 60 του Κανονισμού Διαδικασίας, «[ο]ι δικονομικές προθεσμίες παρεκτείνονται λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες κατ' αποκοπή».
- 21 Πρώτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η ΕΥΕΔ με το υπόμνημα ανταπαντήσεως αποτελεί νέο ισχυρισμό, απαράδεκτο δυνάμει του άρθρου 84 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 22 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, οι προθεσμίες υποβολής διοικητικής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής, που προβλέπονται από τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, είναι δημοσίας τάξεως και δεν μπορεί να αφήνονται στην ευχέρεια των διαδίκων και του δικαστή στον οποίο εναπόκειται να εξακριβώνει, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, την τήρησή τους. Οι εν λόγω προθεσμίες ανταποκρίνονται στην επιταγή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση ή κάθε αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 1971, Müllers κατά ΟΚΕ, 79/70, ΕΥ:C:1971:79, σκέψη 18, και της 30ής Ιανουαρίου 2013, Wahlström κατά Frontex, F-87/11, ΕΥ:F:2013:10, σκέψη 32· βλ., επίσης, διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, Lebedef κατά Επιτροπής, F-60/13, ΕΥ:F:2014:6, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 23 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, με το δικόγραφο της προσφυγής, δεν αμφισβητεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη στις 14 Ιανουαρίου 2019 στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της ίδιας και σε εκείνο του δικηγόρου της. Συγκεκριμένα, στο δικόγραφο της προσφυγής, εκθέτει ότι, «[σ]τις 14 Ιανουαρίου 2019, η ΑΔΑ της ΕΥΕΔ κοινοποίησε στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της την απόφασή της επί της διοικητικής ενστάσεως που υπεβλήθη στις 14 Σεπτεμβρίου 2018». Με τις παρατηρήσεις της προς απάντηση στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι «πρόκειται απλώς για πληροφορία σχετικά με την ημερομηνία που αναγράφεται στην ίδια την απόφαση [...], η οποία ουδόλως αφορά την παραλαβή και τη γνώση της». Ωστόσο, απαντώντας στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία κλήθηκε να «διευκρινίσει σε ποια ημερομηνία και με ποιον τρόπο παρέλαβε την [προσβαλλόμενη απόφαση]», η προσφεύγουσα αναφέρει ότι η απόφαση αυτή «της απεστάλη μέσω email [...] στις 14 Ιανουαρίου 2019, στις 18:04:43».
- 24 Συνεπώς, η ΕΥΕΔ θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε έγκυρα στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019 και, άρα, ότι η προθεσμία άσκησης προσφυγής έληξε στις 24 Απριλίου 2019, ενώ η προσφεύγουσα υποστηρίζει, με τις παρατηρήσεις της προς απάντηση στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η προθεσμία έληξε στις 25 Απριλίου 2019, ημερομηνία κατάθεσης του δικογράφου της προσφυγής. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, «προκειμένου [το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας] να παραγάγει αποτελέσματα και να γίνει σεβαστό το περιεχόμενό του, πρέπει να γίνει δεκτό ότι σύμφωνα με αυτό η πράξη πρέπει να λογίζεται ότι διενεργείται την επομένη της ημέρας κατά την οποία απευθύνεται στον υπάλληλο, όσον αφορά τον υπολογισμό της προθεσμίας άσκησης προσφυγής», και, «στην προκειμένη περίπτωση, η πρώτη μέρα της προθεσμίας είναι, ως εκ τούτου, η 15η Ιανουαρίου 2019 και όχι η 14η Ιανουαρίου 2019».
- 25 Από τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας προς απάντηση στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου καθίσταται σαφές ότι ο εκ μέρους της υπολογισμός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 58, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 26 Αφενός, το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι «όταν αφητηρία προθεσμίας προσδιοριζόμενης σε ημέρες, εβδομάδες, μήνες ή έτη αποτελεί ο χρόνος επελεύσεως ενός γεγονότος ή διενέργειας μιας πράξεως, η ημέρα κατά την οποία λαμβάνει χώρα το

γεγονός ή διενεργείται η πράξη δεν υπολογίζεται στην προθεσμία». Αφετέρου, το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι «οι προθεσμίες που προσδιορίζονται σε εβδομάδες, μήνες [...] λήγουν με την παρέλευση της αντίστοιχης ημέρας της τελευταίας εβδομάδας ή της αντίστοιχης ημερομηνίας του τελευταίου μήνα [...] με την ημέρα ή την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε χώρα το γεγονός ή διενεργήθηκε η πράξη που αποτελεί την αφετηρία της προθεσμίας».

- 27 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου που διαμορφώθηκε με την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, *Misset κατά Συμβουλίου* (152/85, EU:C:1987:10, σκέψεις 7 και 8), προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ του άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', και του άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας. Βεβαίως, η προθεσμία αρχίζει να τρέχει από το τέλος της ημέρας κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η κοινοποίηση. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής εκφράζεται σε μήνες, η προθεσμία αυτή λήγει με την παρέλευση της αντίστοιχης ημερομηνίας του τελευταίου μήνα με την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η κοινοποίηση (διάταξη της 12ης Μαΐου 2009, *CHEMK και KF κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, T-190/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2009:154, σκέψη 21).
- 28 Εν προκειμένω, αν η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε έγκυρα στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019, η τρίμηνη προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής άρχισε στις 15 Ιανουαρίου, ώρα 00.00, και έληξε τα μεσάνυχτα της 14ης Απριλίου. Επομένως, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, παρεκτεινόμενη λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, έληξε τα μεσάνυχτα της 24ης Απριλίου. Ως εκ τούτου, η προσφυγή, η οποία ασκήθηκε στις 25 Απριλίου 2019, είναι εκπρόθεσμη.
- 29 Τρίτον, πρέπει επομένως να εξεταστεί αν αποδεικνύεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε έγκυρα στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019.
- 30 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα, για την περίπτωση που γίνει δεκτό ότι έσφαλε κατά τον υπολογισμό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, αμφισβητεί ότι η κοινοποίηση πραγματοποιήθηκε έγκυρα στις 14 Ιανουαρίου 2019. Κατά την προσφεύγουσα, κρίσιμος για την ημερομηνία κοινοποιήσεως πρέπει να είναι ο χρόνος κατά τον οποίο έλαβε γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως που απεστάλη με ηλεκτρονικό μήνυμα. Υποστηρίζει ότι έλαβε «εύλογα» γνώση του επίμαχου ηλεκτρονικού μηνύματος το πρωί της 15ης Ιανουαρίου 2019.
- 31 Πρέπει να υπομνησθεί, πέραν της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 22 της παρούσας διατάξεως, ότι εναπόκειται στον διάδικο που προβάλλει υπέρβαση της προθεσμίας, ήτοι, εν προκειμένω, στην ΕΥΕΔ, να αποδείξει την ημερομηνία ενάρξεως της εν λόγω προθεσμίας (απόφαση της 5ης Ιουνίου 1980, *Belfiore κατά Επιτροπής*, 108/79, EU:C:1980:146, σκέψη 7· βλ., επίσης, απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2013, *Wahlström κατά Frontex*, F-87/11, EU:F:2013:10, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αν η ΕΥΕΔ αδυνατεί να προσκομίσει συναφώς πλήρη απόδειξη, η αμφιβολία που υφίσταται ως προς το χρονικό σημείο ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής πρέπει να λειτουργήσει υπέρ του προσφεύγοντος (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Ιουνίου 1980, *Belfiore κατά Επιτροπής*, 108/79, EU:C:1980:146, σκέψη 7, και της 9ης Ιουλίου 2020, *Επιτροπή κατά ΗΜ*, C-70/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:544, σκέψη 123).
- 32 Ωστόσο, η απόδειξη ότι ο αποδέκτης μιας αποφάσεως μπόρεσε να λάβει λυσιτελώς γνώση της αποφάσεως ενδέχεται να προκύπτει από διάφορες περιστάσεις, ιδίως όταν το οικείο θεσμικό όργανο δεν θεμελιώνει τον σχετικό ισχυρισμό του σε απλές ενδείξεις, αλλά σε στοιχεία, ορισμένα εκ των οποίων έχουν παρασχεθεί από τον ενδιαφερόμενο, και από τα οποία προκύπτει ότι αυτός έλαβε, ως παραλήπτης, στην ηλεκτρονική του διεύθυνση μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και ότι ήταν σε θέση, κατά πάσα πιθανότητα, να το ανοίξει και να λάβει κατ' αυτόν τον τρόπο λυσιτελώς γνώση της αποφάσεως αυτής (πρβλ. διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, *Lebedef κατά Επιτροπής*, F-60/13, EU:F:2014:6, σκέψη 44). Πράγματι, κατά τη νομολογία, τα πραγματικά στοιχεία που επικαλείται η μία πλευρά μπορεί να είναι ικανά να υποχρεώσουν την άλλη πλευρά να παράσχει μια εξήγηση ή

αιτιολογία, ελλείπει της οποίας δύναται να συναχθεί ότι ικανοποιήθηκε το βάρος απόδειξης (βλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 33 Κατόπιν των ανωτέρω, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει αν αποδεικνύεται ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν είχε λήξει κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση, ήτοι στις 25 Απριλίου 2019, όπως εντούτοις θα συνέβαινε αν η προσβαλλόμενη απόφαση είχε εγκύρως κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019.
- 34 Συναφώς, η κοινοποίηση με συστημένη επιστολή, με απόδειξη παραλαβής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 26, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, συνιστά έγκυρο τρόπο κοινοποίησης. Εν προκειμένω, η ΕΥΕΔ επέλεξε να μη χρησιμοποιήσει αυτόν τον τρόπο κοινοποίησης. Ωστόσο, αυτός δεν είναι ο μόνος δυνατός τρόπος κοινοποίησης διοικητικών αποφάσεων (πρβλ. διατάξεις της 16ης Δεκεμβρίου 2010, AG κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, F-25/10, EU:F:2010:171, σκέψη 38, και της 14ης Ιανουαρίου 2014, Lebedef κατά Επιτροπής, F-60/13, EU:F:2014:6, σκέψη 42).
- 35 Μεταξύ άλλων, όταν η Διοίκηση δέχεται την υποβολή διοικητικής ένστασης δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ με ηλεκτρονικά μέσα, εν προκειμένω από την επαγγελματική ηλεκτρονική διεύθυνση του δικηγόρου της ενισταμένης, αντίγραφο της οποίας αποστέλλεται στην προσωπική ηλεκτρονική διεύθυνσή της, είναι θεμιτό, λαμβανομένης υπόψη της επιλογής αυτού του τρόπου επικοινωνίας στην οποία προβαίνει η ίδια η ενδιαφερόμενη, η Διοίκηση να δύναται, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ομοιότητας των τύπων, να κοινοποιεί την απάντησή της στην ενδιαφερόμενη επίσης με ηλεκτρονικό μήνυμα, από τη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της ΕΥΕΔ ή μέσω του προγράμματος που χρησιμοποιεί για τη διαχείριση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, εν προκειμένω μέσω του λογισμικού Ares, στις διευθύνσεις ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της εν λόγω ενισταμένης και του δικηγόρου της (πρβλ. διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, Lebedef κατά Επιτροπής, F-60/13, EU:F:2014:6, σκέψη 43).
- 36 Εξάλλου, από την αρχή της εκπροσώπησης προκύπτει ότι, όταν η διοικητική ένσταση υποβάλλεται από δικηγόρο εξ ονόματος προσώπου το οποίο εκπροσωπεί, η κοινοποίηση της απαντήσεως στον δικηγόρο θεωρείται ως κοινοποίηση στο πρόσωπο αυτό (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Μαΐου 2009, Sergio κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-137/07, EU:F:2009:46, σκέψη 125).
- 37 Εντούτοις, για να είναι έγκυρη η κοινοποίηση απόφασης, κατά την έννοια των διατάξεων του ΚΥΚ, πρέπει όχι μόνον να έχει κοινοποιηθεί στον αποδέκτη της, αλλά και να του έχει παρασχεθεί η δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1976, Jänsch κατά Επιτροπής, 5/76, EU:C:1976:92, σκέψη 10· βλ., επίσης, απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2013, Wahlström κατά Frontex, F-87/11, EU:F:2013:10, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Διαπιστώνεται ότι η αποστολή ηλεκτρονικού μηνύματος δεν συνιστά εγγύηση για την πραγματική παραλαβή του από τον αποδέκτη του. Πράγματι, ενδέχεται ένα ηλεκτρονικό μήνυμα να μην περιέλθει στον αποδέκτη του για τεχνικούς λόγους. Επιπλέον, ακόμη και στην περίπτωση που ένα ηλεκτρονικό μήνυμα περιέρχεται πράγματι στον αποδέκτη του, ενδέχεται η παραλαβή του να μην πραγματοποιηθεί κατά την ημερομηνία αποστολής του (απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2008, Sogelma κατά ΕΥΑ, T-411/06, EU:T:2008:419, σκέψη 77· πρβλ., επίσης, αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2013, UAB Gaumina κατά ΕΙΓΕ, T-424/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:617, σκέψη 40, και της 7ης Δεκεμβρίου 2018, GE.CO.P. κατά Επιτροπής, T-280/17, EU:T:2018:889, μη δημοσιευθείσα, σκέψη 51).
- 39 Εν προκειμένω, η ΕΥΕΔ απέδειξε ότι απέστειλε την προσβαλλόμενη απόφαση στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της στις 14 Ιανουαρίου 2019, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και μέσω του λογισμικού Ares.

- 40 Από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η ΕΥΕΔ προκύπτει επίσης ότι οι υπηρεσίες της χρησιμοποίησαν, για την αποστολή της προσβαλλομένης απόφασης, την ίδια ηλεκτρονική διεύθυνση με εκείνη που είχε χρησιμοποιηθεί προηγουμένως για την αποστολή στην προσφεύγουσα της απόφασης της 15ης Ιουνίου 2018, κατά της οποίας εκείνη υπέβαλε διοικητική ένσταση, και ότι δεν υπέπεσαν σε σφάλμα κατά την καταχώριση της εν λόγω διεύθυνσης. Εξάλλου, η ΕΥΕΔ χρησιμοποίησε την ίδια ηλεκτρονική διεύθυνση για τον δικηγόρο της προσφεύγουσας με εκείνη από την οποία ο εν λόγω δικηγόρος είχε υποβάλει, εκ μέρους της προσφεύγουσας, τη διοικητική ένσταση της 14ης Σεπτεμβρίου 2018. Επομένως, προκύπτει ότι ήταν έγκυρες οι ηλεκτρονικές διευθύνσεις που χρησιμοποίησε η ΕΥΕΔ για την αποστολή της προσβαλλομένης απόφασης.
- 41 Όπως ήδη αναφέρθηκε στη σκέψη 23 της παρούσας διατάξεως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η παραλαβή της προσβαλλομένης απόφασης πραγματοποιήθηκε, εν προκειμένω, αμέσως και, ως εκ τούτου, συνέπεσε με την αποστολή της, στις 14 Ιανουαρίου 2019, στη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου τόσο της προσφεύγουσας όσο και του δικηγόρου της. Ειδικότερα, απαντώντας στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία η προσφεύγουσα κλήθηκε να «διευκρινίσει σε ποια ημερομηνία και με ποιον τρόπο παρέλαβε την [προσβαλλόμενη απόφαση]», η προσφεύγουσα αναφέρει ότι η απόφαση αυτή «της απεστάλη μέσω email [...] στις 14 Ιανουαρίου 2019, στις 18:04:43».
- 42 Από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 της παρούσας διατάξεως, προκύπτει ότι, για να είναι έγκυρη η κοινοποίηση απόφασης κατά την έννοια του ΚΥΚ, δεν είναι αναγκαίο ο αποδέκτης της να έχει πράγματι λάβει γνώση του περιεχομένου της, αλλά πρέπει να του έχει δοθεί η δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της. Συναφώς, η απόδειξη ότι ο αποδέκτης μιας απόφασης όχι μόνον την παρέλαβε, αλλά και μπόρεσε να λάβει λυσιτελώς γνώση της, μπορεί να προκύπτει από διάφορες περιστάσεις (διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, Lebedef κατά Επιτροπής, F-60/13, EU:F:2014:6, σκέψη 44).
- 43 Ειδικότερα, με τη διάταξη της 14ης Ιανουαρίου 2014, Lebedef κατά Επιτροπής (F-60/13, EU:F:2014:6, σκέψεις 45 έως 48), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης επισήμανε ότι είχε αποδειχθεί ότι ο προσφεύγων ήταν σε θέση να συμβουλευθεί την επαγγελματική διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του, ότι είχε λάβει το ηλεκτρονικό μήνυμα και ότι ήταν σε θέση να το ανοίξει και να λάβει γνώση του μηνύματος, έστω και αν είχε επιλέξει να μην το ανοίξει εκείνη τη στιγμή.
- 44 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η απόφαση της ΑΣΣΠΑ της ΕΥΕΔ της 15ης Ιουνίου 2018, κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας, είχε επίσης αποσταλεί σε εκείνη με ηλεκτρονικό μήνυμα, στην ίδια διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Η προσφεύγουσα χρησιμοποίησε αυτή την ηλεκτρονική διεύθυνση για να αποστείλει ηλεκτρονικό μήνυμα στον δικηγόρο της, στις 15 Ιανουαρίου 2019, στις 8:40, στο οποίο αναφέρει ότι έλαβε γνώση της προσβαλλομένης απόφασης.
- 45 Τα έγγραφα που προσκόμισαν οι διάδικοι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικνύουν ότι η προσφεύγουσα, όχι μόνο δεν επικαλέστηκε τεχνικό εμπόδιο ως προς την παραλαβή ή την ανάγνωση των επίμαχων ηλεκτρονικών μηνυμάτων της ΕΥΕΔ, αλλά ήταν επίσης σε θέση να συμβουλευθεί την προσωπική της διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και ότι, πριν και μετά την κοινοποίηση της προσβαλλομένης απόφασης, είχε χρησιμοποιήσει την εν λόγω διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στο πλαίσιο ανταλλαγών μηνυμάτων με την ΕΥΕΔ και με τον δικηγόρο της.
- 46 Επομένως, η ΕΥΕΔ προσκόμισε επαρκή πραγματικά στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της στις 14 Ιανουαρίου 2019 και ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να λάβει γνώση του περιεχομένου της εν λόγω απόφασης από την ημερομηνία αυτή.

- 47 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η ίδια ή ο δικηγόρος της είχαν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως στις 14 Ιανουαρίου 2019. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι δεν συμβουλευθηκε το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της το βράδυ της 14ης Ιανουαρίου 2019 ή στον δικηγόρο της ότι δεν έδωσε συνέχεια στο εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα το ίδιο απόγευμα και επομένως αναγνωρίζει ότι η ως άνω δυνατότητα υπήρχε.
- 48 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι «το πρωί της 15ης Ιανουαρίου, στις 8:40» «εύλογα, έλαβε γνώση (τμήματος, ήτοι της τελευταίας σελίδας του εγγράφου) του ηλεκτρονικού μηνύματος που της είχε αποσταλεί στην προσωπική της διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αργά το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας».
- 49 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εύλογα, έλαβε πράγματι γνώση του επίμαχου ηλεκτρονικού μηνύματος μόλις το πρωί της 15ης Ιανουαρίου 2019 δεν είναι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας διατάξεως, αποφασιστικής σημασίας για τον προσδιορισμό του χρονικού σημείου έναρξης της προθεσμίας. Από την απάντηση της προσφεύγουσας προκύπτει ότι στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας, σύμφωνα με την οποία καθοριστική για τον καθορισμό της ημερομηνίας κοινοποίησης είναι η ημερομηνία κατά την οποία έλαβε πράγματι γνώση της αποφάσεως. Εντούτοις, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας διατάξεως, για να είναι έγκυρη η κοινοποίηση μιας απόφασης κατά την έννοια του ΚΥΚ, δεν είναι αναγκαίο ο αποδέκτης της να έχει πράγματι λάβει γνώση του περιεχομένου της, αλλά πρέπει να του έχει δοθεί η δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της.
- 50 Πράγματι, αν η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας γινόταν δεκτή, σε περίπτωση που κοινοποιείται απόφαση χωρίς να ζητείται απόδειξη παραλαβής, ο αποδέκτης θα δικαιούνταν κατ' αποτέλεσμα να επιλέξει την ημερομηνία κατά την οποία ήταν σε θέση να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της (πρβλ. απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2018, WL κατά ERCEA, T-493/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:852, σκέψη 63). Εντούτοις, η αρχή της ασφάλειας δικαίου δεν επιτρέπει να εναπόκειται η έναρξη των προθεσμιών άσκησης προσφυγής στην ευχέρεια ενός εκ των διαδίκων (διάταξη της 16ης Δεκεμβρίου 2010, AG κατά Κοινοβουλίου, F-25/10, EU:F:2010:171, σκέψη 51).
- 51 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ίδια ή ο δικηγόρος της δεν είχαν, κατά τον χρόνο της φερόμενης κοινοποίησης, ήτοι στις 14 Ιανουαρίου 2019, στις 18.05, καμία υποχρέωση να συμβουλευθούν το ηλεκτρονικό τους ταχυδρομείο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν υφίσταται γενικά συγκεκριμένο ωράριο εντός του οποίου μία απόφαση δύναται εγκύρως να κοινοποιηθεί και εκτός του οποίου η κοινοποίηση δεν είναι έγκυρη.
- 52 Κατά πρώτον, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 37 της παρούσας διατάξεως, από μόνη της η περίπτωση ότι ο αποδέκτης έχει τη δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της αποφάσεως που του κοινοποιήθηκε αποτελεί το χαρακτηριστικό στοιχείο της κοινοποίησης. Κατά τον ορισμό αυτόν, το γεγονός ότι τέτοια κοινοποίηση λαμβάνει χώρα το πρωί, το μεσημέρι, το απόγευμα ή ακόμη και τη νύχτα, δεν ασκεί επομένως επιρροή. Σε περίπτωση που παρέχεται στον αποδέκτη η δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της αποφάσεως που κοινοποιείται σε αυτόν αργά το απόγευμα, θεωρείται ότι η απόφαση κοινοποιείται σε αυτόν κατά αυτό ακριβώς το χρονικό σημείο. Σε περίπτωση που ο αποδέκτης δεν είναι σε θέση να λάβει λυσιτελώς γνώση του περιεχομένου της αποφάσεως παρά μόνο την επόμενη ημέρα ή αργότερα, η απόφαση δεν θεωρείται ότι έχει κοινοποιηθεί πριν από το χρονικό αυτό σημείο.
- 53 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο παρατηρεί ότι θα ήταν αδύνατο να καθοριστεί, με την απαιτούμενη ασφάλεια δικαίου, το ωράριο κατά το οποίο μια κοινοποίηση θεωρείται έγκυρη και να αποκλειστούν άλλα χρονικά σημεία. Πράγματι, η διαθεσιμότητα των δυναμικών αποδεκτών και η ικανότητά τους να συνδεθούν ενδέχεται να ποικίλλουν σημαντικά. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί

ότι ο νομοθέτης επέλεξε να ορίσει τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής σε ημέρες, εβδομάδες και μήνες και όχι σε ώρες, γεγονός που καταδεικνύει ότι δεν αποδίδει σημασία στη διενέργεια κοινοποίησης εντός συγκεκριμένου ωραρίου.

- 54 Κατά τρίτον, δεν θα ήταν εξάλλου συνεπές να καθοριστεί τέτοιο ωράριο για την κοινοποίηση μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ενώ η κοινοποίηση με συστημένη επιστολή δύναται να πραγματοποιηθεί, κατ' αρχήν, σε οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας. Συγκεκριμένα, το ωράριο παραλαβής συστημένης επιστολής εξαρτάται, πρωτίστως, από την οργάνωση των ταχυδρομείων. Προκειμένου να μεγιστοποιηθούν οι πιθανότητες διαβίβασης συστημένης επιστολής, οι αποστολές νωρίς το πρωί ή αργά το απόγευμα δεν αποτελούν, τουλάχιστον σήμερα, ασυνήθιστη πρακτική. Το ζήτημα αν η ώρα είναι κατάλληλη ή όχι δεν έχει καθοριστική σημασία προκειμένου να κριθεί αν η κοινοποίηση είναι έγκυρη, εφόσον ο αποδέκτης παραλαμβάνει το προς κοινοποίηση έγγραφο.
- 55 Συναφώς, από το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας, προκύπτει ότι αναφορικά με τις πράξεις οι οποίες χρήζουν κοινοποίησης, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής αρχίζει με την παρέλευση της αντίστοιχης ημέρας κατά την οποία έλαβε χώρα η κοινοποίηση, ανεξαρτήτως της ώρας κατά την οποία έλαβε χώρα η κοινοποίηση της προσβαλλόμενης πράξης (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, *Misset κατά Συμβουλίου*, 152/85, EU:C:1987:10, σκέψη 7, και διάταξη της 11ης Ιουνίου 2020, *GMPO κατά Επιτροπής*, C-575/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:448, σκέψη 30).
- 56 Τέλος, δεδομένου ότι αποδείχθηκε εν προκειμένω η παραλαβή της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψεις 23, 40 επ. της παρούσας διατάξεως), μόνον τα εμπόδια που ανάγονται στην κατάσταση της προσφεύγουσας και του δικηγόρου της, τα οποία θα μπορούσαν να τους εμποδίσουν να λάβουν γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως στις 14 Ιανουαρίου 2019 μετά τη παραλαβή της, θα μπορούσαν να θέσουν εν αμφιβόλω το συμπέρασμα ότι τους δόθηκε και η δυνατότητα να λάβουν λυσιτελώς γνώση της αποφάσεως αυτής κατά την ημερομηνία αυτή. Λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών στοιχείων που παρέσχε η ΕΥΕΔ όσον αφορά την κοινοποίηση της προσβαλλομένης αποφάσεως στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της με ηλεκτρονικά μηνύματα και μέσω του λογισμικού Ages, καθώς και του γεγονότος ότι, εν προκειμένω, η παραλαβή της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδείχθηκε, η προσφεύγουσα όφειλε να αναφέρει τους ενδεχόμενους λόγους για τους οποίους ούτε η ίδια ούτε ο δικηγόρος της δεν ήταν σε θέση να λάβουν λυσιτελώς γνώση της προσβαλλομένης αποφάσεως η οποία παρελήφθη στις 14 Ιανουαρίου 2019 (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, *Fedtke κατά ΕΟΚΕ*, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 41).
- 57 Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν παρέσχε καμία διευκρίνιση επί του ζητήματος αυτού, παρά τις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο. Αντιθέτως, ανέφερε απλώς ότι «εύλογα» έλαβε γνώση των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της ΕΥΕΔ μόλις στις 15 Ιανουαρίου 2019 και ότι θεωρεί ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να συμβουλευθεί το ηλεκτρονικό της ταχυδρομείο πριν από αυτό το χρονικό σημείο. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι, κατά το χρονικό σημείο εκείνο, εκπροσωπούνταν από δικηγόρο ο οποίος είχε λάβει το ηλεκτρονικό μήνυμα της ΕΥΕΔ την ίδια ημερομηνία, ήτοι στις 14 Ιανουαρίου 2019.
- 58 Κατά συνέπεια, και λαμβάνοντας υπόψη τα όσα υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 31 και 32 της παρούσας διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που προσκόμισε η ΕΥΕΔ και της έλλειψης οποιουδήποτε στοιχείου που να αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα και ο δικηγόρος της εμποδίστηκαν να λάβουν λυσιτελώς γνώση των ηλεκτρονικών μηνυμάτων που παραλήφθηκαν στις 14 Ιανουαρίου 2019, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ΕΥΕΔ ανταποκρίθηκε στο βάρος απόδειξης που έφερε. Ως εκ τούτου, αποδείχθηκε ότι η προσφεύγουσα όχι μόνον παρέλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση στις 14 Ιανουαρίου 2019, αλλά και ότι της δόθηκε η δυνατότητα να λάβει λυσιτελώς γνώση της απόφασης αυτής κατά την ίδια ημερομηνία.

- 59 Κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 της παρούσας διατάξεως, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εγκύρως κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 2019.
- 60 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατ' εφαρμογήν του τρόπου υπολογισμού της προθεσμίας που επεξηγείται στις σκέψεις 26 έως 28 της παρούσας διατάξεως, η προσφυγή, η οποία ασκήθηκε στις 25 Απριλίου 2019, είναι εκπρόθεσμη.
- 61 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 62 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της ΕΥΕΔ.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως προδήλως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την ΤΟ στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 31 Ιουλίου 2020.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
J. Svaningsen